

„Legyetek örvendezők a reménységben, béketűrők a nyomorúságban, állhatatosak az imádságban”

(Róm 12,12)

Szent Pál apostol jubileumi évében, sajátos lelkülettel és tartalommal szólít meg bennünket a rómaiakhoz írt levélnek a címben idézett mondata. Ezek a szavak, annak a megújulásnak útját és fokozatait mutatják be, amely nélkülözhetetlen keresztény létünk és gondolkodásunk megalapozásához. A remény és az imádság az a két tartó oszlop, amelyek erőt adnak nyomorúságaink hordozásához és ahhoz a belső békéhez, amely Krisztus arcának megmutatkozása bennünk és rajtunk. A béketűrés nem tehetetlen belenyugvás a megváltoztathatatlan tünő régi önmagunkba. Hanem a bennünk élő Krisztus eleven hangja, mely képessé tesz bennünket a legnehezebb pillanatokban is az evangéliumról szóló hiteles tanúságtételre.

Benedek pápa a remény és az imádság kapcsolatáról a következő gondolatokkal tanít bennünket. „Ágoston a János első leveléről mondott egyik prédikációjában nagyon szépen mutatja meg az imádság és a remény összefüggését. Az imádságot úgy határozza meg, hogy az a vágyakozás gyakorlása. Az ember nagyra van teremtve – Isten számára van teremtve, arra, hogy ő töltsen be az embert. De a szíve túl kicsi ahhoz a nagy ajándékhoz, amit számára elgondoltak. Ki kell tágulnia. „Amikor Isten az ajándékot [önmaga ajándékozását] késlelteti, erősíti a vágyakozásunkat; a vágyakozás által tágítja bensőnk; és amikor kitágítja, befogadó képessé teszi [önmaga számára].” Ágoston Szent Pálra hivatkozik, aki önmagáról mondja, hogy az eljövendő felé nekifeszülve él (vö. Fil 3,13), s azután egy szép képet használ az emberi szív fölkészítése és kitágítása folyamatának leírására. „Képzeld el, hogy Isten mézzel [Isten gyengédségének és jóságának a képe] akar megtölteni téged, de ha te ecettel vagy tele, hova akarod tenni a mézet?” Az edényt, azaz a szívet előbb ki kell tágítani, majd meg kell tisztítani: meg kell szabadítani az ecettől és az ecet ízétől. Ez munkát igényel, ez fájdalommal jár, de csak így leszel alkalmas arra, amire rendelve vagyunk. Jóllehet Ágoston közvetlenül csak az Istenre irányuló befogadóképességről beszél, egészen világos, hogy ezen fáradság révén az ember, miközben megszabadul az ecettől és az ecet ízlelésétől, nemcsak Isten számára válik szabadabbá, hanem nyitott lesz mások felé is. Ugyanis csak annyiban lehetünk együtt közös Atyánknál, amennyiben Isten gyermekeivé válunk. Az imádkozás nem azt jelenti, hogy kilépünk a történelemből és visszahúzódunk saját boldogságunk magányos szögletébe. A jó imádság a belső tisztulás folyamata, mely Isten és az emberek befogadására tesz alkalmassá. Az imádságban az embernek meg kell tanulnia, mi az, amit valóban kérhet Istentől – mi az, ami méltó Istenhez. Meg kell tanulnunk, hogy nem imádkozhatunk mások ellen. Az embernek meg kell tanulnia, hogy nem imádkozhat felszínes és kényelmes dolgokért, melyeket éppen megkívánt – azokért a kicsi reményekért, melyek eltávolítják Istentől. Meg kell tisztítani kívánságait és reményeit. Meg kell szabadulnia azoktól a hallgatolagos hazugságoktól, amelyekkel önmagát csalja. Isten átlát rajta, és az Istennel való találkozás arra készíti, hogy megismerje önmagát. „De ki látja meg saját hibáit? Tisztíts meg mindtől, ami rejtve maradt!” – imádkozik a zsoltáros (Zsolt 19[18],13). A vétkeesség föl nem ismerése, az ártatlanság téveszméje nem tesz igazzá és nem ment meg, mert én magam vagyok vétke a lelkiismeretem eltompulásában, a képtelenségben, hogy a rosszat fölismerjem önmagamban. Ha Isten nincs, akkor talán ilyen hazugságba kell menekülnöm, mert nincs senki, aki megbocsáthatna, aki igazi mércém lehetne. De az Istennel való találkozás fölébreszti a lelkiismeretemet, hogy többé ne csaljon meg öngazolással, ne önmagam és az engem meghatározó kortársaim visszatükrözője legyen, hanem oda tudjon hallgatni a jóra.” (Spe Salvi 33)

A templombúcsú ünnepe a megújulás lehetőségét ajándékozza minden embernek. A búcsú a bűnbánat, a bűnök és az ideig tartó büntetések elengedése, új lendülettel történő ráeszmélés Isten akaratára és szeretetére. Legyünk bátrak megújulni, vállalni a fáradságos munkát és az újjászületés gyötrelmeit, hogy valóban a remény emberei lehessünk egy értékeiben elszegényedő világban.

Albertfalva, 2008. szeptember

Antal atya

Naptári programok:

- szeptember 28. vasárnap: templombúcsú; délelőtt 11 órakor ünnepi szentmise
- október 1. szerda: első, ünnepélyes rózsafüzér este háromnegyed 6-kor
- október 5. vasárnap: templomunk felszentelésének 67. évfordulója
- október 15. szerda: szentségimádási nap reggel fél 8-tól este fél 7-ig
- október 19. vasárnap: országos gyűjtés a missziók javára
- októberben minden este 6 órától rózsafüzér
- október 31. péntek: utolsó, ünnepélyes rózsafüzér este háromnegyed 6-tól
- november 1. szombat: Mindenszentek ünnepe, az esti szentmise után halottak esti ájtatosság
- november 2. vasárnap: Halottak napja, az esti szentmisét Albertfalva elhunytjaiért ajánljuk fel
- november 23. vasárnap: országos gyűjtés a Karitás megsegítésére
- november 29. december 6. 13. 20. szombat esti szentmisékben
ádventi elmélkedések és gyertyagyűjtés
- december 1-től, hétfőtől „Rorate” misék reggel fél 7-kor, majd közös Reggeli Dicséret

Állandó programok:

- **első péntek:** szentmisék előtt fél órával gyóntatás, napközben betegek látogatása, este 8 órától virrasztó Taize-i imaóra, alatta gyónási lehetőség
- első szombat: este háromnegyed 6-kor közös rózsafüzér a családokért és a magyar ifjúságért
- első vasárnap: délután 4 órától csöndes szentségimádás; 6 órától közös ima
- második csütörtök: karizmatikus imaóra este 8 órától
- szombatonként: reggel 6.40-től Reggeli Dicséret imádkozása a templomban
- október hónaptól: minden pénteken 19.00-19.45 bibliaóra felnőtteknek a templomban. Téma: Szent János evangéliuma

Plébániai hittanórák rendje	
Általános iskola alsó tagozat	szerda 16.00-16.45
Általános iskola felső tagozat	szerda 17.00-17.45
Középiskola	szerda 19.00
Ifjúsági hittan csoport	hétfő 19.30
Felnőtt hittan	hétfő 19.00
Katekumen hittan	péntek 17.00

Szent Pál éve 2008–2009

XVI. Benedek pápa jubileumi Szent Pál-évet hirdetett meg 2008. június 28-tól 2009. június 29-ig az apostol születésének 2000. évfordulója alkalmából. A történészek ugyanis Krisztus után 7 és 10 közé teszik Szent Pál születésének évét.

A Szentatya a Szent Pál évet meghirdető beszédében három fő gondolatot emelt ki az apostol életéből:
a Krisztusnak való teljes önátadását,
a görög szellemiség és az evangéliumi igazság harmonikus egybekapcsolását
az Egyház egységéért való fáradhatatlan erőfeszítését.

XVI. Benedek pápa írja: „Szent Pál apostoli küldetésének sikere a Krisztusnak való teljes és maradéktalan önátadásából fakadt. Nem félt kockára tenni önmagát, nem félt a nehézségektől és az üldöztetéstől. A rómaiaknak így írt: »Sem halál, sem élet, sem jelenvalók, sem eljövendők... nem szakíthatnak el Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban van« (Róm 8,38-39). Mindebből egy rendkívül fontos következtetést vonhatunk le minden keresztény ember számára. Az Egyház tevékenysége csak abban a mértékben lesz hatékony és hiteles, amennyiben az Egyház tagjai hajlandóak személyesen is megfizetni a Krisztushoz való hűségük árát minden helyzetben. Ahol ez a készség hiányzik, ott hiányozni fog a legfőbb érve annak az igazságnak, amelytől az Egyház függ. Ahogyan a kezdetek idején, úgy most is szüksége van az Egyháznak olyan tanúkra, akik készek önmagukat is feláldozni. Szüksége van olyan tanúkra és mártírokra, mint Szent Pál.”

Szent Pál apostol éve segítsen hozzá mindannyiunkat, hogy megújítsuk odaadásunkat Krisztus iránt. Segítse a házastársakat a házasság „nagy titkának” megélésében, hogy úgy tudják szeretni egymást, ahogyan Krisztus szerette Egyházát, feláldozva önmagát érte (Ef 5,25;32). Segítse a papokat és a szerzeteseket a Krisztushoz való osztatlan ragaszkodásban (1Kor 7,35), abban, hogy jókedvű adakozókként (2Kor 9,7) nap mint nap örömmel ajánlják fel életüket és munkájukat Krisztusnak és embertársaik szolgálatára. Ez az odaadás az Egyház tevékenységének forrása, aranyfedezete.

Szent Pál éve segítsen mindannyiunkat az igazság teljesebb és mélyebb ismeretében! A Szentatya igen gyakran hangsúlyozza, hogy Európa jelenlegi válságtüneteinek legfőbb oka az, hogy igen sok kortársunk elveszítette a kapcsolatot az objektív valósággal. Azzal a valósággal, amelyet nem társadalmi erőviszonyok vagy érdekek határoznak meg, amelyet nem lehet parlamenti szavazásokkal módosítani, amely nem pusztán szubjektív vélemény. Azzal a valósággal, amelyet nem az ember alkot, hanem amely minket alkotott. Szent Pál éve segítse a tudomány és a kultúra, a politikai és a társadalmi élet minden résztvevőjét ennek az érdekek és hasznosság felett álló Igazságnak az őszinte keresésében. A hit és a tudomány ne két egymástól mesterségesen elválasztott terület legyen, a tudomány képviselői ne próbálják száműzni azt a mélyebb tudást és bölcsességet, amelyet a kinyilatkoztatás és a hit hordoz. Az igaz, a jó, a szép és a szent az egyetlen valóságok arcai,

kifejezési módjai. Ahogyan a kereszténység első évszázadaiban a hit és a tudás harmóniája termékenyvé tette az európai kontinens életét, kultúráját, úgy találjuk meg ma is ezt a harmóniát.

A Szentatya a jubileumi évet meghirdető szavaiban kiemelte a Szent Pál év ökumenikus jellegét. „A népek apostola rengeteget tett azért, hogy az evangélium jó híret elvigye minden népnek, és szüntelenül fáradozott a keresztények egységéért és egyetértéséért. Ő segítsen minket Krisztus misztikus Teste teljes egységének alázatos és őszinte keresésében.”

A Szentatya szavai különös súlyt kaptak azáltal, hogy I. Bartolomaiosz konstantinápolyi ökumenikus pátriárka is jelen volt a szentév megnyitásakor.

Segítsen minket is a szent apostol példája és közbenjárása az Egyház egységének őszinte munkálásában. Ebben bátorítást és reményt jelent számunkra a protestáns testvérekkel együtt megtartott Biblia éve is.

Búcsú a Szent Pál évére

Az Apostoli Penitenciára Dekrétuma alapján
a Szent Pál évben különleges teljes búcsúk nyerhetők.

1. Minden egyes bűnbánó hívő számára, aki méltó módon megtisztult a Gyónás szentsége által és részesült a Szentáldozásban, továbbá vallásos lélekkel zarándok módjára meglátogatta a Falakon kívüli Szent Pál pápai Bazilikát, és imádkozott a Szentatya szándékára, megadatik a teljes búcsú, azaz a bűneinek ideig tartó büntetésétől való szabadulás, mivelhogy elnyerte a bűnök szentségi bocsánatát és megszabadult a bűnök miatti hiányosságoktól.

A következőket kell betartani:

A hívek, akik személyes imáikat a Legszentebb Oltáriszentség előtt felajánlják, mindenki a maga lelkilete szerint ajánlja fel bűneinek megvallását, továbbá imádkozzon el egy „Miatyánkot” és egy „Hiszekegyet”, majd ehhez kapcsolja hozzá a Boldogságos Szűz Mária és Szent Pál apostol tiszteletére mondott fohászokat. Ezt a vallásos cselekményt lélekben egyesítse a Szent Péter Főapostol iránti tisztelettel is.

2. A különböző helyi egyházakban a keresztény hívek, akik teljesítik az alapvető búcsúi előírásokat (szentgyónás, szentáldozás és a Szentatya szándékára végzett ima) úgy jutnak hozzá a teljes búcsúhoz, hogy szívükből kizárnak minden bűnös vonzódást, és a Népek Apostolának tiszteletére a Szent Pál Év kezdetekor vagy befejezésekor bemutatott vallásos szertartáson áhítatos lélekkel részt vesznek bármely szent helyen, vagy a Szent Pál Év során azokon a napokon, amelyeket a helyi ordinárius erre a célra kijelöl, a Szent Pál tiszteletére szentelt helyeken, vagy mindazokon a helyeken, amelyeket a helyi ordinárius a hívek üdvösségére a célból kijelöl.

Dr. Erdő Péter bíboros úr rendelkezéséből:

Mint Főpásztor engedélyezem, hogy akik 2008. június 29-én, 2009. június 29-én, vagy a két időpont között valamelyik vasárnap vagy kötelező ünnepnapon, illetve Szent Pál apostol megtérésének ünnepén (január 25.) az előírt feltételekkel (szentgyónás, szentáldozás és a Szentatya szándékára végzett ima) és szívükből minden bűnös kívánságot kizárva elzarándokolnak az alábbi templomok valamelyikébe, teljes búcsút nyerhetnek saját maguk, vagy elhunytjaik számára:

- Esztergom-Főszékesegyház
- Budapest Szent István-bazilika
- Máriaremete Kisboldogasszony-bazilika
- Esztergom Szent Péter és Pál Plébánia
- Szentendre Keresztelő Szent János
- Budapest-Óbuda Szent Péter és Pál Főplébánia
- Budapest-Rákoskeresztúr-Madárdomb Szent Pál templom

3. Akik betegség vagy más komoly ok miatt akadályoztatva vannak, szintén a bűnnel való teljes szakítás szándékával, és azzal az elhatározással, hogy mihelyt lehetségessé válik, teljesítik a búcsúhoz szükséges feltételeket, szintén részesülhetnek a teljes búcsúban, ha lélekben bekapcsolódnak egy olyan jubileumi szertartásba, amelyet Szent Pál tiszteletére mutatnak be, továbbá felajánlják imáikat és szenvedéseiket a keresztények egységéért.

Sárospatakra kirándultunk a Társas Körrel

Május közepén az AKTK szervezésében úgy két-tucatnyian Észak-kelet Magyarország felé indultunk busszal, hogy Sárospatak-Sátoraljaújhely és környékére kiránduljunk. A hangulatot megalapozta, hogy útba ejtettünk egy tokaji borpincét, ahol finom borocskát lehetett vásárolni, és kóstolgatni is. Ezért igen jó hangulatban érkeztünk meg Sárospatakra a hírneves Kollégiumhoz. Helyi idegenvezető kalauzolt minket végig, majd tovább indultunk a vár felé. Itt először Winkler Guszti batárunk kívülről ismertette a vár védelmi rendszerét, majd betértünk a vár templomába, ahol az egyik hitoktató hölgy mesélte el a templom kalandos történetét. Utána a szemközti zárdába mentünk át megnézni Árpádházi Szt. Erzsébet emlék- kiállítását. Sőt egy készülő, szintén Szt. Erzsébettel foglalkozó vándorkiállítás anyagát is megtekintettük, amely majd a fél világot is bejárja majd. Örömmel fedeztük fel albertfalvai templomunk fényképét és történetének ismertetését.

Albertfalva a kóruson lévő Szt. Erzsébet ablak miatt került a kiállítás anyagába. Ezután a Rákóczi várba vitt utunk, ahol Guszti belülről is elmagyarázta a vár védelmi rendszerét. Néhányan bementünk a Rákóczi kiállításra, megcsodálva többek között a híres „Sub Rosa” termet. Vacsora után igen izgalmas kvíz játékban vettünk részt (ennek első része még oda-útban a buszon zajlott), és értékes nyeremények kerültek kiosztásra. (Köszönet érte a Tinta Kiadónak).

Másnap úti célunk Sátoraljaújhely volt. Először a plébánia templomba mentünk, ahol egy piarista atyától meghallgattuk a templom történetét. A közelben lévő kis, kerek Szentháromság templomban vettünk részt szentmisén. Mivel éppen Szentháromság vasárnapja volt, ez egy búcsúi mise volt. (Az atya Verbényi atya Adorémusából olvasta az igeliturgiát.) Ebéd után Széphalom, a Kazinczy emlékekkel. A nyelvújító zseni és a tizennegyedik aradi vértanú sírja, a Kazinczy emlékmúzeum mind-mind maradandó emlék. Egy vadonatúj épületben található „A magyar nyelv múzeuma”, amely az idén tavasszal nyílt meg. Megtekintését szerintem kötelezővé kellene tenni minden magyar iskolás számára!

Szeptember első szombatján már több mint negyvenen, Észak Magyarország néhány történelmi emléke felé indultunk. Ahhoz azonban, hogy ezeket a magyar emlékeket megtekintsük, át kellett lépni a Mária Valéria hídon a magyar országhatárt. Első célállomásunk Garamszentbenedek volt. Az impozáns kéttornyú templom és a rendház a dombtetőn áll, hiszen a bencések mindig így építkeztek. A kolostort 1075-ben alapította I. Géza király és öccse, a későbbi Szt. László király. Kalandos történetét egy lengyel szerzetes atya (ma lengyel szerzetesek lakják a kolostort) mesélte, és a zselizi esperes atya fordította magyarra. A gótikus templombelső megtekintése (szárnyas oltárok, freskó Szt. György lovag történetével) után a Szent Vér kápolnába mentünk. Itt található egy darabka Veronika kendőjéből, rajta az Úr Jézus vércseppje. Ezt az ereklyét, amelyet a keresztesek hoztak a Szentföldről, a szentatya ajándékozta Mátyás királyunknak, aki itt a kolostorban helyeztette el. Ezzel az ereklyével áldotta meg csoportunkat a lengyel szerzetes atya. (Azért tudunk kell, hogy Garamszentbenedek kolostorából sok értékes tárgy ma már az Esztergomi Keresztény Múzeumban látható. A leghíresebb talán az Úrkoporsó, melynek csak a fényképét láttuk az eredeti helyszínen.)

A kiadós ebéd után a Zselizi templomban hallgattuk az esperes atya elbeszélését annak történetéről. Itt is, mind mindenhol, ahol megfordultunk, szóba került Nagy Lajos királyunk, akinek uralkodása olyan nagy befolyással bírt azon területekre, ahol jártunk. Zseliz ugyanis a Becsey család birtoka volt, és egyik tagjának, (Vesszős) Györgynek története szorosan kapcsolódik a templomhoz, és az ott feltárt középkori freskókhöz. A templom védőszentje Szt. Jakab apostol, melynek ünnepét (templombúcsú) engeszteléssel, éjszakai virrasztással, szentmisékkal (ahol a kerületből, az egyházmegyéből, sőt a magyarországi területekről is jönnek atyák koncelebrálni. Az esperes atyát hallgatva eszembe jutott az a már többször is hallott mondat, hogy nekünk, anyaországiaknak, meg kellene tanulnunk elszakadt testvéreinktől szépen beszélni magyarul!

Bényben a Szent István korában épült Rotunda (kerek alakú templom) és a gótikus templom meglátogatásával fejeztük be utazásunkat.

Úgy gondolom, hogy akik részt vettek ezeken a rendkívül jó hangulatú kirándulásokon, maradandó emlékeket őriznek meg, mert szellemileg és lelkileg is sok hasznos tudnivalót adott. Köszönjük az utakat az AKTK-nak és azon belül is különösen Illavszky Pista barátunknak, aki megszervezte és vezette is azokat. (Ha van vár és várvédelem, akkor Winkler Guszti is nélkülözhetetlen.) Pista megígérte, hogy jövőre is szervez néhány kirándulást, amire már most nagyon várunk

Madaras Gábor

A Társas Kör Szent Mihály Akadémiájának 2008. szeptember-október havi programja

1. 2008. szeptember 28 vasárnap 17 órakor a **TEMLOMBAN**:

Dr. Verbényi István kanonok, teológiai doktor előadása a Biblia Éve kapcsán „Zsoltárkönyörgések” címmel.

2. 2008. október 9 csütörtök 18 órakor:

Czakó Gábor író „Szent Mihályról – Álom” címmel megélt belső élményéről számol be.

Helyszín: a Don Bosco Iskola.

3. 2008. október 22 szerda 17 órakor:

Kondor Katalin, a Magyar Rádió volt elnöke „Média helyzet és nemzettudat Magyarországon” címmel tart előadást.

Helyszín: a Don Bosco Iskola.

A Don Bosco iskola címe: 1116 Budapest, Albertfalva u. 9-11

Minden érdeklődőt szeretettel várunk

Lourdes-i útinapló 3. rész

Égész éjszaka zuhogott az eső. Mi egy tetőtéri szobában laktunk, és igen jól hallottuk az esőcseppek koppanásait. Hogy lesz ebből másnap zarándok program?

Reggel szinte mindenki az eget kémlelte. Borús volt, már nem esett, de a felhők igencsak rohangáltak az égen. Mindegy, indultunk lefelé a temetőn át a rövidebb úton. Közben figyeltük a neveket, de mivel legalább húsz „Subirous” nevet találtunk, nem keresgélünk tovább. Bernadette családjának sírját nem tudtuk azonosítani.

Leértünk a Gave partjára, amely most is szinte parttalan volt, hiszen áradt. Átmentünk a bazáron, ahol majdnem „mindent” lehet kapni (Szűzanya szobrot fehértől feketéig, rózsaszíntől citromsárgáig, kicsit, nagyot, de egy lourdes-i éneket tartalmazó CD-t nem).

Először a X. Pius Bazilikába mentünk, ami a föld alatt épült azért, hogy kedvezőtlen időjárás esetén itt lehessen a szertartásokat megtartani. A bazilika 20-25 ezer ember befogadására alkalmas.

Ezután indultunk a szentmisénk. Már mondtam, hogy a megérkezés estéjén nagyon örültünk a magyar szónak, és örömmel értesültünk arról, hogy magyar zarándokcsoport van rajtunk kívül is Lourdes-ban. Mostanra ez a lelkesedés alábbhagyott. A másik csoport korábban indult a tervezettnél, ezért lemondta a szentmisét, a helybeliek pedig véletlenül a mi előjegyzett misénket törölték. Atyánk ugyan elkezdte a szentmisét, gloriáig el is jutott, de mivel nem volt misekönyve, a helybeliek pedig nem adtak misekönyvet, abbahagyta a szentmisét és levetkőzött. Ilyen élményem sem volt eddig, hogy egy megkezdett szentmisét nem lehet befejezni. Így Lourdes-ban nem volt magyar szentmisénk. (Sajnos később sem!) Ezután részt vettünk a Pius Bazilikában egy walesi csoport szentmiséjén.

Még jó délelőtt volt, amikor a miséről kijövet azt kértük az atyától, hogy ne délután, hanem most tartsuk meg a keresztutat, mivel közben ragyogó napsütéses idő lett. Atyánk azonban közölte, ha ő délutánra tervezte, akkor délután lesz! Miután a csoporttal nem volt további közös program, és a csoport visszatért a szálláshelyre, Ilikémmel, leváltunk a csoportról, és a nap hátralévő részét kettesben töltöttük. Csodálatos keresztutat jártunk, szinte végig ketten voltunk valamennyi stációnál. (Később hallottuk a csoport többi tagjaitól, hogy a délutáni keresztút is nagyon szép volt, csak nagyon nagy volt a tömeg.) Ember-nagyságú alakokból, szobrokból állnak az egyes stációk jelenetei. A 10. stáció azóta is megborzongat, ha visszaemlékszem rá: „Jézust megfosztják ruháitól”. Mellette egy emléktábla az angyalos magyar királyi címerrel. A felirat: „Az állomást Magyarország katolikusai állították. 1912”. Mintha előre megérezték volna...

A keresztút végén van egy 15. állomás. Egy hatalmas, embernél jóval nagyobb kör alakú kőlap, a kör közepéből kifelé tartó sugarakkal. Egy barlang bejáratánál áll, és a barlang oldalán a felirat: „Resurrexit, sicut dixit, Alleluja” (Feltámadt, ahogyan megmondta, Alleluja).

Régi tapasztalatunk, hogy az idegenforgalom nagyon látogatott helyeit a déli órákban lehet a legjobban, legnyugodtabban megnézni. Mivel előző nap is láttuk, hogy a Grottánál (a megjelenés helye, a barlang) általában nagy tömeg áll sorban, még este 10 után is minimum ötven méteres a sor, a keresztút után, délre terveztük, hogy a Grottához érjünk. Így is lett. Nemhogy tömeg nem volt, hanem a Barlangban is alig egy-két ember lézengett. Így nemcsak, hogy azonnal be tudtunk jutni, hanem hosszú perceket töltöttünk ott csendesen, elgondolkodva és imádkozva. Sejtelmes háttérzajt adott a Grotta mellett elrohanó, éppen áradó Gave patak moraja. Ahogy belépünk jobbra felül áll a Szobor a felirattal: Én vagyok a „Szeplőtelen Fogantatás”. Jó pár percig álltunk a Szobor alatt, meg is simogattuk a sziklát, majd tovább menve a forrásnál álltunk meg. Üveglap alatt diszkréten megvilágítva látható a felbugyogó víz, amit egykor a kis Bernadette fakasztott a „Szép Hölgy” kérésére. Meghatódva álltunk, és nyugodtan, mert senki nem „tolt” minket tovább. Csodálatos élmény volt. (Hiába, itt is érvényesült a régi igazság: „a zarándok is csak turista”, azaz délidőben ebédelnek és pihennek.) Innen mentünk tovább a Bazilikába, és két óra körül, amikor kijöttünk, már kanyargott a sor a Grotta előtt.

A Bazilika uralja a teljes teret, magasan nyúlik a zarándokhely fölé. Tulajdonképpen három egymás fölötti részből áll, melyek különböző időben keletkeztek.

A felső templom a Szeplőtelen Fogantatás Bazilika. Gótikus jellegű építmény (francia neogót stílus), főleg nagy ünnepeken használják. A magas gótikus ívek között középen nagy kereszt függ a korpusszal. Díszes csillárok láthatók mindenfelé. A leghíresebb részei az üveglakok, melyek a jelenések történéseit ábrázolják. A bejáratától jobbra sok-sok emléktábla látható, megköszönve a Szent Szűz segítségét. Nekem egy kicsit túl díszes és ünnepélyesnek tűnt. Úgy gondolom, a „Szép Hölgy” nem igazán ilyen templomot kért.

A középső szinten található a Kriptá. A Kriptát egy hosszú folyosón lehet megközelíteni, amelynek végében van a kis szentély. A folyosó oldalán, a bejárat mellett jobbra a római Szt. Péter szobor másolata fogadja a belépőt. A Kriptában mindig szentségimádás van, a Legméltóságosabb állandóan az oltárra van helyezve. Középen áll az egyszerű kőből készült főoltár, rajta az egyszerű négyszögletes tabernákulum. A tabernákulum fölött Szűzanya szobor karján a kis Jézussal. Körülötte aranyozott fénysugarak. A tabernákulum előtt áll a Monstrancia, a szentségtartó. Állítólag többféle szentségtartó is van, de amikor mi ott voltunk, éppen a töviskoszorús volt kitéve. Az egész kompozíció tulajdonképpen egy háromágú tövisfát ábrázol, melynek középső ága kettényílik, és az foglalja magába a kör alakú ostayatartót. Szerintem szívbemarkolóan eredeti a készítő mester ötlete: a velünk maradt Krisztus (bűneink miatt állandóan) a töviskoszorúval övezve. Ez a kép örökre emlék marad a szívemben.

Az alsó templom a Rózsafüzér Bazilika. Ez a templom a sziklába van vájva, és úgy gondolom, a jobb oldali része szinte szomszédos a Grotta falával. A kupolában kis kör alakú ablakokon árad be a fény. (Kívülről a kupolán egy korona van, amelynek közepén hatalmas aranyozott kereszt áll.) A Rózsafüzér Bazilikában a belépőt szemben a Szent Szűz hatalmas aranyhátterű mozaik képe fogadja (mintha Ravennában lennénk). A félkör alakban elhelyezett oltárok képei a rózsafüzér 15 titkát elevenítik meg, a baloldalon az örvendetes, középen a fájdalmas, jobb oldalon pedig a dicsőséges öt-öt titkát.

A bazilikával szemben áll a tér közepén a „Béke királynője” szobor, körülötte szépen gondozott színpompás virágágyak. A kékszegélyű fehér ruhába öltözött Istenanyán diadalmas korona.

Benn a városkában, ma már körbeépülve áll a Cachot. Ezen a helyen éltek a kis Bernadették, amikor a látomások megtörténtek. Az egész alapterülete nem lehet több 20-25 négyzetméternél. Tényleg, a végtelen szegénység és nyomor árad ebből, a ma múzeumnak berendezett, kis épületből. Ismét láttuk, a Szűzanya, akárcsak később Fatimában, nem a gazdagoknak és jómódban élőknek jelenik meg.

A hazafelé vezető utat csak két naposra tervezték, ezért az indulás napján nagyon korán kellett indulni. Indulás tehát reggel ötkor. A csoport igen fegyelmezett volt, ezért időben mindenki lenn volt az előtérben csomagokkal együtt. Várakoztunk türelmesen, de hamarosan kiderült, hogy a busz akkumulátora lemerült, és nem indul. Csak akkor tudunk indulni, ha egy szervizből kijönnek és rásegítenek az indításra. Ha valaki ismeri a francia körülményeket, annak tudnia kell, hogy reggel 8 óra előtt bármit lehetetlen elintézni. Nem is sikerült megoldani a dolgot, csak nyolc után, és csak utána tudtunk elindulni. Közben azonban történt egy és más. Először is a korai időpont miatt hűvös volt, mindenki fáradt és kialvatlan volt, és meglehetősen rosszkedvű is volt a társaság. Az sem javított a hangulaton, hogy megkértük az atyát, hogy mondjon egy szentmisét vagy valamilyen közös imádságot végezzünk, de elutasította. Rosszkedvűen üldögéltünk, álldogáltunk, amikor eszembe jutott, hogy a szatyorban van egy kis házi barackpálinka. Megkínáltuk tehát a mi kis csapatunkat, és mindenki ivott egy kortyot. Hamarosan érezhető lett a változás. Először is nem fáztunk, másodszor jó kedvünk kerekedett, és igencsak vidám hangulat lett úrrá rajtunk. Anekdotáztunk, viccelődtünk, és jókat nevtünk. A „másik” csoportból többen odajöttek, és megkérdezték megbotránkozva: hogyan lehet így viselkedni egy zarándokúton. Visszakérdeztünk: a vidámság és jókedv miért mondana ellent a zarándok lelkületnek. Válasz nem érkezett. Egy idő múltán énekelni is kezdtünk, no nem slágereket és magyar nótát, hanem lourdes-i és egyéb Mária énekeket. Atya ugyan azt üzenete, hogy hagyjuk abba, de mi nem engedelmestedtünk. A jó hangulatot keltő speciális „lurdi víz” azóta is szállóige közöttünk.

A buszon újra renitensek lettünk ott hátul. A hosszú egyhangú utazást megint csak énekléssel tettük változatossá, természetesen az alkalomhoz illő énekekkel. Első alkalommal előlről, jött az üzenet, hogy megint hagyjuk abba, de mi már megint nem engedelmestedtünk. Később egyre többen jöttek hátra a másik garmitúrából, és csatlakoztak hozzánk, végül gyakorlatilag mindenki velünk énekel. Sőt egy idő után ötleteket is hoztak, mit énekeljünk. Amit ismertem azt elkezdtem, de később mások is felbátorodtak, így igencsak „énekesre” sikerült a hazautazás. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy az út vége felé az atya a mikrofonba bement, hogy végiggondolva a dolgot, nekünk, dalolóknak volt mindig igazunk, és megköszönte, hogy tiltó üzenetei ellenére nem hagytuk abba az éneklést.

Mivel a második napon is minden „csúszott” a hazafelé vezető úton, igen későn, este 10 óra után értünk a magyar határra. Harmadikként sorolt be a buszunk, előtte két magyar rendszámú busz állt. 1994-ben járunk, akkor a bejövő magyarokkal nem nagyon törődtek a vámosok. Megtudtuk, hogy most mindkét busz esetében tételes vámvizsgálatot tartanak. Hiába magyaráztuk a vámosoknak, hogy zarándokok vagyunk, azt mondták, hogy nem lehet ezért soronkívüliséget kérni. Azt pedig mi már tudtuk, hogy az ilyen vámvizsgálat buszonként minimum két-három órát jelenthet. Gondterhelten üldögéltünk, persze utastársainknak nem mondtunk semmit. Egyszer csak vezetőnk, Anikó, felpattant, „Valamit megpróbálok” mondta nekünk és leszállt a buszról. Néhány perc múlva visszajött egy vámossal együtt, akinek intésére minket soron kívül átengedtek, és indulhattunk hazafelé. Vezetőnk elmondta, hogy közölte a vámosokkal, hogy a mai napon Úrnapja van. (Ez igaz volt!). Így a buszon utazó atyának reggelre otthon kell lennie, hogy a körmenetet megtartsa. Ha viszont elhúzódik a vámvizsgálat, és nem érünk (főleg az atya) időben haza, abból komoly probléma származhat, ha elmarad a körmenet. Nem tudjuk, mi győzte meg a parancsnokot, de azonnal intézkedett, ha valóban zarándokok vagyunk, engedjenek át soron kívül. Miután ezt ismételtén megerősítettük, átengedtek minket a vámon, és így éjjel fél kettő felé megérkeztünk Budapestre. Felejthetetlen, szívet-lelket felemelő zarándokút volt!

Lourdes-i Szűzanya, Magyarok Nagymatyja: Könyörögi érettünk!

Madaras Gábor

Az Albertfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskola hírei

Iskolánk a 2008/2009-es tanévet 435 tanulóval, 13 alsós, 7 felsős osztállyal és 9 napközis csoporttal kezdte meg.

Nyáron, hagyományainknak megfelelően szinte minden osztály szervezett tábor, így összesen 16 táborban pihentek, gazdagodtak ismeretekben, töltekeztek lelkiekben diákjaink. Táboraink helyszíne: Sopron, Jávorkút, Pálköve, Kemence, Albertirsa, Agárd, Badacsonytomaj, Pécs, Nagyborzsöny, Óriszent-péter, Balatonfenyves, Hejce, illetve 4 napközis tábor: Budapest és környéke.

Köszönet tanáraink áldozatos szolgáló szeretetétért.

Az iskolában addig szorgos munka folyt:

- A lelkes, és önfeláldozó szülői csapat előkészítésével, aktív segítségével az udvar újabb része szépül.
- A Fenntartónk és az Önkormányzat támogatásával, illetve pályázati segítséggel komoly felújítási, és átalakítási munkák történtek.
- Nagy öröm, hogy gyönyörű új tanteremmel is gazdagabbak lettünk.

Kiemelt terveink a tanévre:

Gyermekeink egész személyiségének fejlesztése, a hit, és keresztény erkölcsök életformává válásának segítségével.

Folytatjuk a magyar egyház által meghirdetett Szentírás Éve programjainkat, illetve bekapcsolódunk a világegyházban folyó Szent Pál évébe.

A tanévben bevezetésre kerülő nem szakrendszerű oktatás, illetve tanulóink „egész életen át tartó” tanulását segítő, „kompetencia alapú” tantárgyi fejlesztések komoly kihívást jelentenek tanárnak, diáknak egyaránt. Reméljük, Don Bosco élévülhetetlen módszereivel összhangba hozva, jó eredményekről számolhatunk be.

Szeretnénk tehetséges gyerekeinkkel minél jobban felkészülni a különböző versenyekre, és ott szép eredményeket elérni.

Hagyományos programjainkban pedig nagyon számítunk a szülők, régi diákjaink és minden értünk, velünk imádkozó támogatására.

Nyári táborozás Seregélyesen

Egy szép napos reggelen beültem az autóba, és apu elvitt a pályaudvarra. Kis idő múltán mindenki megérkezett a tavalyi a 3/a-ból és 2/b-ből. (Ez a két osztály idén együtt táborozott.) Felszálltunk a vonatra és irány Seregélyes!

Egy óra után Seregélyes megállója előtt álltunk, s azt hittük, hogy karnyújtásnyira vagyunk a célunktól, de kiderült: a "Pelikánházig" még egy óra gyaloglás. Mentünk mendegéltünk, közben a szúnyogok, kullancsok, csalánosok és ehhez hasonló dolgok társaságát élveztük. Mesés volt: úgy éreztük, szállásunk az Óperenciás tengeren is túl van, ott, ahol a kurta farkú malac túr. MEGÉRKEZTÜNK! Kipakoltunk, elhelyezkedtünk, majd a délutánt nagyon jó „vizes” akadály pályákon való száguldozással töltöttük. Egy esős éjszaka után gyönyörű napsütéses reggelre ébredtünk. Lovas kocsival elmentünk a seregélyesi kastélyhoz, majd az állat simogatóba. A következő napok időjárása sem volt különb, de ez minket nem zavart. Második nap elmentünk „madarat lesni”. Később a nagy melegben jól esett egy kis fürdés, még ha az a környék legkisebb távában történt is. Következő nap benéztünk a Bory várba – más néven Bolondvár -, ahol az „Igazság kardja” egyik osztálytársunk feje felett meglendült (ez tudvalevőleg hazudós emberekkel fordul elő). Aznap egy kicsit nagyobb tóban strandoltunk – a Velencei tóban –, ahol viszont utolért minket a vihar. Mikor visszaértünk szálláshelyünkre, láttuk, hogy szegény kurtafarkú malac szorult helyzetbe került. Nem fogalmaztam elég pontosan – levágták.

A hazautazás napján mindenki nagyon szomorú volt, de ugyanakkor örültünk is, hogy végre viszontláthatjuk rég nem látott családtagjainkat.

A táborozás során csapatok versengtek egymással, pontot szerezni jó magatartással, rendes szobával, és ügyességi versenyeken, vetélkedőkön lehetett. Ennek eredménye:

5. helyezett: Piros csapat
4. helyezett: Kék csapat
3. helyezett: Zöld csapat
2. helyezett: Sárga csapat
1. helyezett: Narancs csapat

Szóval, ilyen jól éreztük magunkat a 2008-as nyári táborunkban.

4/a-s lányok
Don Bosco Katolikus Általános Iskola

XXIX. Olimpiai játékok Csillagtábor 2008. augusztus 25–29.

Augusztus utolsó hetében került megrendezésre a szokásos Csillagtábor, amit idén a szalézi munkatársak és Antal atya segítségével az ifjú animátorok vezettek. A tábor az olimpia jegyében zajlott. Ennek megfelelően minden nap olimpiai szereplő sportágakkal, ezekhez fűződő dolgokkal igyekeztünk megismerkedni.

Minden napunkat a templomban kezdtük és zártuk. Ennek keretében először tisztelgés zajlott az olimpiai láng előtt (mely végigkísért minket öt napon keresztül), majd néhány gondolat hangzott el, végül énekeltünk és imádkoztunk is.

A reggeli regisztráció is fontos részét képezte minden napunknak: a feliratkozás után mindenki a megkapta az aznapi karszalagot, ugyanis minden nap más színű karkötőket osztottunk ki. Így épp öt féle színű karkötő díszítette azok kezét, akik minden nap eljöttek. És persze: ez az öt szín azonos az olimpiai öt karika színeivel. Ezután mindenki az aznapi színnel körberajzolta a kezét a Csillagok Falán, majd az ügyes-bajos dolgok elintézése után nekivágtunk programunk teljesítésének.

Vegyük hát sorra:

Hétfőn (kék) a Kamaraerdő tisztására mentünk, ahol többek közt tornáztunk, ismerkedtünk, métáztunk és persze céloztunk, hiszen ezen a napon a célzó képességeket igénylő sportágakról volt főként szó.

Kedden (sárga) az állatok rendkívüli teljesítményeivel ismerkedtünk meg. Hol máshol, mint az Állatkertben?

Szerdán (fekete) a szemlő-hegyi barlang sötét titkait tártuk fel, majd az expedíció végeztével egy közeli erdőben szállt harcba két ellenséges csapat egy rendhagyó számháború keretében. Az izzasztó csata után a megfáradt harcosok minőségi fagyalattal hűsítették magukat.

Csütörtökön (piros) a százhalmobattai strand medencéit vettük uralom alá. A hatalmas csobbanásokban megfáradt és megéhezett ifjú olimpijonjaink méretes dinnyékkal enyhítették éhségüket és szomjúságukat. Majd folytatódott a fárasztó fürdőzés, végül a kimerülés hazafelé a buszúton.

Mindenki nagy bánatára elérkezett a hét utolsó napja, a péntek (zöld), mely számunkra a Csillagtábor végét jelentette. De mi nem búszultunk, hanem elindultunk atletizálni a kelenvölgyi focipályára, ahol a pihenőidőben a vállalkozó versenyzők az arcfestés örömeit élhették át. Délután fagyizó nyílt a templom tövében, majd következett az első Albertfalvi Akadályverseny a környező utcákban. A napot és ezzel a Csillagtábort ünnepélyes láng- és zászlóvivéssel, vetítéssel és fájdalmas búcsuzással zártuk.

Reméljük, minden résztvevőnek maradandó élményt nyújtott ez a hét. Még egyszer szeretnénk megköszönni minden segítséget, támogatást, amit a hét folyamán kaptunk, legyen az anyagi, mentális, vagy akár transzcendentális (időjárás, balesetmentesség).

Reményeink szerint a jövőben is lesz még alkalmunk találkozni, terveink szerint év közben is több érdekes programot fogunk szervezni, kövessétek figyelemmel őket, mert kár lenne lemaradni róluk...

Az animátorok

Vigyázat angol!

A Don Bosco Iskola angol-német nyelvi tábora ebben az évben, Sopronban volt. Amikor a koránkelés miatt fáradt csoport megérkezett az erdővel körülvett szállásra, minden gyerek rohanva ment megnézni a szobákat! Nagy versengés volt a szobákért, és a szobatársakért.

Amikor a tábor eme „legfontosabb” problémája megoldódott elindultunk Sopron szívébe és sok szép dolgot láttunk.

Így például, megnézhattunk egy magányújteményt, amely a Kecskés templommal szemben található.

A tábor alatt még sok szép helyre mentünk. Például Bécsbe vagy a mellettünk levő erdőbe, Itt többször izgalmas számháborút rendeztünk. A harcban elesettek a szúnyogokkal folytatták a csatát, és ütötték el az időt.

A sok játék és ping-pongozás mellett minden nap szakítottunk egy kis időt a tanulásra is!

Hazautunk előtti este tábortűzünket félbeszakította az eső, de jókedvünk még megmaradt a gitárral kísért éneklésre és az utána következő bulizásra is.

Másnap 4 állomásra épülő akadályversenyen vettünk részt, amit 4 tanítónk (Zsuzsa néni, Hédi, Bence bácsi, Dávid) szervezett számunkra.

Jókedvvel, csodás élményekkel és eseménydús történetekkel tértünk haza.

Benkő Gizi és Somogyi Liza
Don Bosco Iskola 7.a oszt.

Búcsú a Balatontól

6 dollár 70

Úszom a Balatonban. A délutáni nap sugarai meg-megcsillannak a tó vizén. Apró fodrok táncolnak előttem, a víz nyugodt. Semmi nesz. Csupán a karcsapásaim által keltett fodrozódás töri meg az augusztusi délután nyugalmát. S ahogy úszom, s szememet megpihentetem a Badacsony körvonalain, eszembe jutnak a gyermekkori nyarak, ugyanitt a Balatonnál. Akkor is búcsúztunk a víztől. Az utolsó fürdés volt a búcsúzás. Még egy nagy viháncolás, még egy utolsó, jópofa lökdösődés a gumimatracról, s aztán kifelé a partra. S az utolsó métereiken az ember hátranézett, s a torka kicsit összeszorult. Mert vége a nyárnak, néhány nap, s kezdődik az iskola. Itt hagyjuk a Balatont, a nyári emlékeket, a felhőtlen fröcskölődések és vízi csaták emlékét, a futóversenyt a helybéli sráccokkal és Rozálit is, akinek titokban vittem virágot, csakhogy lássam őt mosolyogni.

A nyár és a Balaton gyerekkoromban egy volt, s ezek az emlékek bennem élnek. Ahogy horgásztunk a stégen, s boldogok voltunk, ha egy szerencsétlen sneci ráakadt a horogra. Ahogy térdig beástuk egymást a hűvös iszapba, s ahogy vasárnap átsétáltunk Zamárdiba, hogy meghallgassuk a szentmisét a kis kápolnában. Oda mindig besütött a délelőtti nap, mindig ugyanúgy, ahogy csak nyáron süt be, amikor ott vagyunk, soha máskor. S aztán édesanyám friss, mézes puszedit vásárolt a mozgó árustól, aki kis csengettyűvel jelezte, hogy megérkezett. Ünnepe volt az a nap, ahogy a gyerekkorunk is ünnep volt, csak akkor még nem vettük észre.

S most itt úszom, búcsúzom a víztől, mert ismét eltelt egy nyár, de az augusztusi napsugarak ugyanolyan aranylón csillognak, mint egykor. Örülök, hogy itt vagyok, a víz összeköti a múltat és jelent.

S eszembe jut néhai, idős barátom egyik novellája a „6 dollár 70”. Annak is ilyen a hangulata. Emlékező, nosztalgikus, kicsit torokszorító, de szép. Hadd álljon itt. Emlékezve órá, emlékezve a nyárra és emlékezve a gyerekkoromra.

6 dollár 70

Amikor leszálltak a vonatról, Jánosnak már volt segítsége. A vonaton összeismerkedett Imrével, aki ugyan nála fiatalabb volt jó tíz évvel, de ugyanabba a városba tartott, ahová ő, és ezért a leszállásnál segített neki; - így együtt fogták meg a nagy, legalább tíz literes fazéknak egy-egy fülét. A másik kezükben egy kopott koffer, és Imrének egy címe is volt, hogy hova menjenek. A pályaudvar közelében kis, olcsó szállás várta őket, vagy várható volt, hogy kapnak. Mikor megérkeztek a megadott címre, amely kis, földszintes, egyszerű ház volt, közel a pályaudvarhoz, bementek a házba, hátramentek amennyire lehetett, és ott egy óriási konyhát találtak, amiben egy erősen középkorú asszony éppen valamit főzött nagy lábasokban, a kötényét pedig egy pár éves, kis, szőke copfos kislány fogta. Köszöntek illedelmesen, bemutatkoztak. Az asszony megfordult és azt mondta:

- Engem Terka néninek hívnak. Mi járatban vannak jóemberek? - Imre volt a beszédesebb, elmondta, hogy ők most jöttek hazulról, szállás kellene olcsón, meg egy kis segítség eligazodni itt az idegen világban. Az óriási, jó tíz literes fazekat közben letették a földre. Terka néni ránézett, azt mondta:

- Ebben mi van? - mire János felelt:

- Kérem szépen, ez az utolsó kis malackámnak a földi maradványai, nem tudtam vele mit csinálni. Mielőtt elindultam megfőztem, készítettem belőle egy igen jó pörköltöt hazai ízekkel, és mivel elég hideg van, ez az étel szépen eláll. Tessék megnézni! - nyitotta a fedelét. Bizony az meg volt dermedve, tetején vastag piros zsírréteg. Terka néni arca felderült:

- Na, - azt mondja -, és ezt mind maga akarja megenni, János?

- Jaj, - mondja János -, dehogy én! Ugy gondoltam ezzel is egy pár napig elvolnánk, meg fizetnék is vele, amíg el nem megyek a komámhoz, akinek a címe itt van a zsebemben, és majd együtt valahogy elkezdjük ezt az új életet.

- Jó - mondta Terka néni -, ez pár napig eltart, a vendégeimet is meg tudom vele etetni; azért tudok magának szállást adni, János, és majd meglátjuk a hét elején, - mivel most szombat van, úgy sem tudunk semmit se tenni.

Így is történt, ették közösen az összes többi kis lakóval, akik a kicsiny szobácskákban az emeleten laktak kettesével, hármasával, mint átmeneti lakók, albérlők, szegény emberek, munkanélküliek, és mindenki annyit fizetett jóformán, amennyit tudott, Terka néni főzött rájuk. Valahogy megvoltak. Eljött a hétfő, és együtt elmentek -, János, Imre, Terka néni -, a megadott címre. Nem volt messze, mikor odaértek egy nagy bérházban találták magukat, az udvaron rengeteg gyerek nyüzsgött és játszott. Bekopogtattak a megadott ajtón, egy fiatalasszony nyitotta ki és teljes értetlenséggel nézett rájuk, amikor megmondták, kit keresnek. Csak angolul tudott természetesen. Terka néni is tudott angolul, úgyhogy rögtön beszédbe elegyedtek, és kiderült, hogy akit keresnek, arról fogalma sincs. De azt mondta, hogy a szemközti lakásban lakik egy öreg bácsi, próbáljanak ott információt keresni. Átmentek, és az öreg emlékezett ugyan az ott lakóra, de azt mondta, hogy jó fél éve, hogy meghalt, azóta senki sem kereste. Gyorsan eltemették a város hatóságai, öneki több dologról fogalma sincs.

Elég szomorúan, letörtten ballagtak haza, amikor Terka néni megkérdezte:

- Mondja János, magának mennyi pénze van? - János akkor titokzatos arccal ráütött a mellényzsebére, és a belső zsebéből elővett egy lapos, régi, kopott papírdobozt. Kinyitotta, a tetején volt egy fekete notesz. Felemelte a noteszt, és alatta ott volt kisimítva három darab kétdolláros, meg hetvenért apró.

- Ennyi pénzem van.

- No - mondta Terka néni -, hat dollár hetvenből, ebből ugyan maga meg nem él itt hosszabb ideig. Hanem tudja mit? - mondta Jánosnak - nekem úgyszólván szükségem van valakire, aki segítene. Elég sok a lakó, én állandóan főzök, takarítani is kell utánuk, az ágyukat rendben tartani, a vizes helyiségeket is takarítani kellene. Nincsen senki segítségem, mert a

menyem és a vöm csak dolgoznak egész nap, a gyermeket is rám bízták, és egyedül vagyok, lassan nem győzöm a munkát. Maga sem túl fiatal, János, próbáljuk meg, hogy maga segít nekem, és én azért adok kosztot meg kvártélyt.

Megállapodtak, Imre már másnap elment munkát keresni, talált is, hiszen ő fiatalabb volt és erősebb; János pedig szépen és csöndesen elkezdte ezt az életet élni Terka néni mellett abban a kis házban. Amit lehetett segített, dolgozott, és valahogy elvoltak. Közben János kitalálta, már az első nap -, hogy a kis noteszébe minden nap húzott egy strigulát. Ha négy strigula összejött, akkor az ötödiket keresztbe húzta, ahogy régi, jó szokás szerint kell, és így számlálta a napokat.

Ahogy teltek múltak a napok, hetek, hónapok, évek is már, és a füzet félig betelt, amikor egyik nap János valamelyik útjáról hazafelé azt a furcsa dolgot vette észre, hogy valahogy el akar esni, mintha beragadt volna a talpa az aszfaltba. Lenézett és látta, hogy az egyik cipője talpa teljesen levált, alágyűrődött a sarka felé, egy lépést sem tudott továbbmenni. Először elkeseredett, hogy mi lesz most, de talált a zsebében egy darab madzagot, azzal szépen megkötötte a talpat a lábfejéhez, és így szép lassan hazament. Terka néni, aki már akkor igen csak öreg volt, a fejét csóválva vette tudomásul, hogy mi történt.

- Na, - mondta Jánosnak - tudok én itt a közelben egy olesó kis hazánkfiabeli susztert, hátha ő tud rajtunk segíteni.

El is mentek, de az öreg suszter csak a fejét csóválta. Azt mondta:

- Én ezen már nem tudok segíteni, teljesen leszakadt és levált a talp. Venni kell egy új pár cipőt.

- Ugyan - mondta Terka néni, - mi azt nem bírjuk megfizetni.

Vakarta a fejét az öreg suszter, hogy mit csináljon, aztán egyszer csak felderült az arca, és azt mondta:

- Hoppá!! Volt itt nekem múltkor egy féllábú vendégem, aki rendelt egy szép pár cipőt, mert csak párba lehetett rendelni. A másik felét itt hagyta nekem, mondván, úgysem tud vele mit csinálni.

Hátrament, keresgélt és visszajött egy fél pár gyönyörű cipővel.

- Nocsak, - azt mondja -, ha Jánosnak kitisztítjuk a másik fél cipőjét, az még nem is olyan rossz, mert ugye, János, maga kicsit biceg.

János szelíden bólogatott.

- Ezért ment a fél pár cipője sokkal hamarabb tönkre, mint a másik! Ezt a másikat meg hagyja kicsit bekoszolódni, a mintája, a szabása, a színe ugyanolyan, alig fogják észrevenni, hogy nem ugyanolyan a cipő.

Így is lett, János fillérekért megkapta a cipőt, amit Terka néni a vendégektől gyűjtött össze. Attól kezdve János felemás cipővel járta a világot, mindaddig, amíg már majdnem betelt a kis fekete notesz. Egyik este a vacsora után János az X lábú asztal előtt ült a fenyőfa padon, s csöndesen gondolkodott. Egyszer csak lecsuklott a feje, s mire észrevették és fölemelték, már meghalt.

A csöndes, kis temetés után azt mondta Terka néni:

- Imre, figyeljen ide, van nekem egy kis fehér olajfestékem. Menjen már ki a temetőbe, és a János fejfájának hátára írjon már valami szépet, melyben mindannyian elköszönünk tőle.

Imre fogta a festéket, kiment a temetőbe, valamit írt a fejfára. Visszajött, nem is kérdezték tőle, hogy mit írt rá, el lett a dolog felejtve. Jánosnak a doboza Terka nénihez került a noteszszel és a hat dollár hetvennel együtt...

Mikor a meséjét befejezte a kis öregasszony, felállt az asztaltól, odament az üveges almáriumhoz, kivett belőle egy kis, lapos papírdobozt, odatette elé és kinyitotta. Én a frissen érettségizett, nagy kamasz, érdeklődéssel néztem, mi van a dobozban. Egy kis fekete noteszt láttam, kinyitottam; sok kis strigula volt már benne, a napok száma áthúzódva, és alatta ott volt a három darab kétdolláros, szépen kisimítva, és hetvenért apró.

- Tudod fiam, ki volt az a kis, szőke kislány, aki Terka néni szoknyáját fogta?

Azt feleltem, hogy fogalmam sincs.

- Az én voltam fiam, és énnekem már csak annyi kérésem van, nem is kell visszajönnöd, csak nézd meg már, hogy Imre mit írt arra a keresztre.

Elköszöntem, kimentem a temetőbe, megtaláltam a sírt. Be volt süppedve, már csak kis fű nőtt rajta, az is összevissza gazosodva. De a kereszt elég jól állt még, mert kemény tölgyfából csinálták, nem korhadt még nagyon. Megkerültem, és tisztán olvashatóan láttam rajta fehér olajfestékekkel a felíratot: - „Örülünk, hogy velünk voltál...”

Mikor ezt a mesét befejeztem, én is felálltam, elmentem a szekrényig, kinyitottam, kivettem belőle egy kopott, lapos papírdobozt, és odatettem az unokám elé, aki akkor érettségizett, és mondtam neki:

- Íme, nézzük meg együtt a dobozt, mi van benne.

Kinyitottam a tetejét, ott volt a fekete notesz, tele strigulával.

- Látod, - mondtam az unokámnak, - és itt a hat dollár hetven, mert tudod fiam, mindenki addig él, amíg emlékeznek rá. Hát tedd el a dobozt, emlékezz te is, és János, meg a többiek addig fognak élni, amíg te őrzöd a dobozt, és továbbadod másoknak a történettel együtt. Én már nemsokára elmegyek, megkeresem Jánost odafenn, s a többieket, és megmondom nekik, hogy nincsenek elfelejtve.

- Na de nagypapa - kérdezte az unokám -, hogy képzeled te, hogy abban az óriási tömegben megtalálod Jánost?

- Ugyan már! - feleltem-, mi sem könnyebb annál; hiszen ő lesz egyedül felemás cipőben...

Bernhart Tibor novelláját lejegyezte Medgyessy Ferenc

Hős vagyok

... Legalábbis 8 éves lányom szemében, mert kivettem a szobájából azt a nagy éjjeli lepkét, amelyik berepült. Ennyi kellett csupán.

Jó érzés. Könnyen szerzett győzelem. Hisz én nagy vagyok, a lányom még kicsi. Az éjjeli lepke pedig nagy; tehát az én súlycsoportom. Nekem van merszem közel menni hozzá, ráborítani a vizespoharat, majd Emerencia néni képeslapját alácsúsztatva szállíthatóvá tenni az óriáslepkét. Majd diadalmas mosollyal, hősként kivinni a lakásból, s elengedni a foglyot (majd hanyatt homlok a lakásba menekülni, nehogy bosszút forraljon, s megtámadjon...)

A másik lányom egy valódi hősről olvas éppen. Odüsszeuszról, ki több mint 2000 éve hős az emberek szemében. Igaz, nem élt, de viseli a halhatatlanság jegyeit.

Aztán ott van Siegfried, a német mondavilág hőse. Ő legyőzte a sárkányt, s megfürdött a vérében (ez nekem sose jutott volna eszembe). Persze ő is csak legenda.

Komolyra fordítva a szót; a valódi hősök nem ők. A valódi hősök azt hiszem azok, akik a hétköznapi szürke forgatagában oda tudják adni az életüket – másért.

S ilyenek vannak szép számmal. Én is találkoztam nem eggyel. Elmondom, hogy történt.

Május elején szülte meg feleségem negyedik gyermekünket. Alig vittük haza, alig egy órát tudtuk csodálni a kis újszülöttet, amikor kisebbik lányom közölte, hogy éhes. Ezzel persze máskor nem szokott gond lenni, mert szokott lenni ebéd, de most nem volt. Az anyukának pihenésre van szüksége; nosza majd én! Birtokba vettem a konyhát, s elkezdtem alkotni. Csodálatos kockalevest és bámulatos sajtos makarónit főztem. S mivel a legjobb a szakács az éhség, mindenkinek ízlett!

A hatodik napon megkértek, hogy ne főzzek több kockalevest, és a közölték; a makarónim se olyan jó.

Elkeseredtem.

Ekkor jött a felmentő sereg. A családos közösség egyik nagyon kedves hölgytagja felhívott minket, hogy érdeklődjön a baba felől, s a beszélgetés végén felajánlotta; megszervezi, hogy a hétvégén mindig legyen friss, főtt étel a család asztalán! Hálásan mondtam köszönetet. Noha nem tudtam, hogy is lesz ez, rábíztuk magunkat.

Hétköznapra rendeltünk ebédet, mert vissza kellett mennem dolgozni, de a hétvégén jött a telefon, hogy kész az ebéd, fél óra múlva ott lesz! S tényleg! Begördült egy kerek asztal, megterítve, rajta igen finom húsoleves, töltött paprika. Ettünk gulyást, ízes buktát, sajtlevest, bolonyai makarónit (tényleg jobb volt, mint az enyém), pudingos gyümölcslevest, frissensültet rizzsel és savanyúsággal, különleges szószban elkészített húsdarabkákat zsemlyegombóccal, rakott krumplit és volt, kitől csokoládélikőrt is kaptunk! Ennyi és még több finomság jött össze az áldozatos szervezőmunka és a vállalkozó családos közösségi tagok jóvoltából. Hol innen, hol onnan jött a meglepetés.

Hat hétig tartott a jólét, utána nem akartuk már igénybe venni ezt a sok áldozatot. Feleségem is megerősödött, nem volt szükség tovább ezekre a jótéteményekre.

De el kell, hogy mondjam, nagyon-nagyon jólesett a sok szeretet és gondoskodás, amit kaptunk. A tettekre váltott szeretet. Nemcsak a baba jelenléte aranyozta be a család napjait, de ez a kísérő figyelem, és a gondoskodás is, amely hétvégéről-hétvégére becsöngetett hozzánk.

Szeretném magam és családom nevében is újra megköszönni mindazoknak, akik ebben résztvettek. Igazán sokat adtak, s sikerült igen széppé tenni ezt az időszakot nekünk.

Szóval a szememben ők az igazi hősök. Akik tudtak adni idejükből, javaikból, ételükből részünkre, szeretettel, örömmel. „Mindenütt az élet hősiességgel van tele.” – olvastam valahol, s így igaz.

Tanultam tőlük. Nekem is meg kell próbálnom, ilyen módon hőssé válni.

Mert valójában én nem vagyok nagy hős. Ha lennének sárkányok, én biztos elszaladnék. De ezt a kislányom nem tudja. Kérlek, ne áruljátok el neki.

Medgyessy Ferenc

Házasodjunk? Ne házasodjunk? „Minek oda pecsét?”

Nos, ez a kérdés már régóta izgat. Amikor először futottam bele a kérdésbe, 19 éves voltam. Közeli, hívó ismerősünk költözött el hazulról, s egy fiúval összeköltözött.

Bevallom, nagyon meghökkenem, nem tudtam, hová tegyem a dolgot. Hát, így is lehet?

Később, beszélgetve velük, érdekesnek találtam az érveket: „... a házasságot két ember közös döntése hozza létre; akár egy lakatlan szigeten is érvényes. Az a pecsét nem szükséges. Mi így is nagyon komolyan gondoljuk.”

S én kamasz, 19 évesen még azt hittem, ezt így is lehet. Hogy én nem mentem el ebbe az irányba, azt valószínűleg az erős gyökereknek köszönhetem, amit szüleim belénk neveltek.

Gondolom, a mai fiatalok részére a házasság nélküli összeköltözés gondolata már nem meghökkenítő. A média is ezt sugallja. Sőt a társadalom is „normális állapotként” legalizálja a próbaházasságot: „Egészséges emberek vagyunk, jogunk van ehhez. Mi ebben a kivétlen?”

Vajon mi ebben a kivétlen? Nem könnyű megmagyaráznom, de megpróbálom.

Elsősorban a gazdagréti László atya egyik cikkéből idézem a címet: „Az Egyház szerelempárti.” Igen, az. Hiszen a szerelem gyönyörű, hatalmas energiákat szabadít fel. Isten adja, akkor is jöhet, amikor nem keressük. S nem hiszem, hogy hinnünk kellene egyesek megkeseredett véleményének, akik csak legyintenek, ha valaki a szerelemlről beszél. Ahogy egy XVII. századi íráson olvastam, mondom én is, hogy „...ne légy cinikus a szerelemben, mert az, szemben minden terméketlenségével és kiábrándulásával, ugyanolyan örök, mint a fű.” Létező, hatalmas, gyönyörű erő.

De a szerelem nemcsak egy érzés, nemcsak egy pillanat, hanem egy folyamat. Először kicsi, aztán ha nem hal el, kiteljesedik, és egyre jobban elhatalmasodik. S eljön az a pont, amikor már nem tudja a fiú és a lány magában tartani, mert ezt az örömet meg kell osztani másokkal is. A családdal, a közösséggel. A maga természetes folyamatában ez az a pont, amikor a közösség előtt kimondják döntésüket, hogy ők úgy szeretik egymást, hogy örökké együtt akarnak maradni, jóban, rosszban. S ősi szokás szerint esküvel erősítik meg szent fogadalmukat. S a közösség elfogadja döntésüket, és velük örvend. Ezek után pedig „elhagyják anyjukat és apjukat és lesznek ketten egy testté.”

És ez a folyamat – akkor is, ha idealizmussal vádol a kedves Olvasó -, nagyon emberi és nagyon ősi. Ott van a génjeinkben, és erre vágyódunk mindannyian.

Sajnos, egyre kevesebb fiatal tudja, akarja végigvárni ezt a folyamatot. Egyrészt nem is ismerik a szerelem ívét, mert nem tanulnak róla, s a TV, a liberális szemlélet, a fogyasztói társadalom kiöli az idealizmust. „Vedd el, ami a tiéd, mert megérdemled! Fogyaszd el, amit ma elfogyaszthatsz! Elj a mának!” Ezek a hamis szlogenek beleivódnak a fiatal lelkekbe, s nem is ismerik meg a kiteljesedés csodáját.

A „Farkasokkal táncoló” című film egyik jelenetét szoktam idézni e témában. Amikor a főszereplő feleszeret az indián lányba, s a törzsfőnök látja ezt, s megkérdezi, komolyak-e a szándékai. S mivel a válasz „igen”, összehívja a törzset, s suta egyszerűséggel kijelenti, hogy mától a lány egy másik wigwamban fog lakni.

S hogy miért idézem ezt itt? Mert azt hiszem, sok szülő szenved attól, hogy fia, lánya egyik este összecsomagolt, s összeköltözött a barátnőjével, barátjával. Ennyi. Rossz esetben még egyszer sem látták a szülők azt az embert, akivel együtt él a gyermekük. Esküvőről szó sincs. Se polgári, se egyházi. – Nos, érezzük az ellentétet? A filmbéli törzsfőnök igaz embersége és a mai világ embertelensége között?

Szerintem ezt nem szabad hagyni! Nekünk, szülőknek kell megmutatnunk a fiataloknak, hogy vannak olyan értékek, amire várni kell. Amire érdemes várni! Ha valaki havasi gyopárt keres a hegyekben, bizony sokszor sokáig kell keresnie! De érdemes fáradni érte!

Ugyanígy érdemes fáradni a jövődöbeli feleségetekért, férjetekekért, fiatalok! Imádkozzatok érte, hogy egymásra találjatok! Hogy együtt fedezzétek fel a szerelem folyamatának gyönyörűségét ívét! Vigyetek minőséget az életetekbe! A féltve érlelt, nemes bort is vétek „ledönteni”, úgy meginni, hogy még csak nem is nyelünk közben. Adjuk meg a módját!

S végül is, hadd válaszoljak az eredeti kérdésre. Minek oda pecsét? Azért kell a pecsét, hogy meglegyen a passzusunk ehhez a nagy vállalkozáshoz, amit házasságnak hívnak. Amikor Kolumbusz el akart hajózni, engedélyért és támogatásért folyamodott a királyhoz. Megkapta. Megkapta a passzust, a jóváhagyást, a támogatást, a hajót és a felszerelést. A király hitt benne, mert látta, hogy elhivatott ember, akinek küldetése van ezzel az úttal. A házasság ugyanilyen. Hívás és küldetés. Óriási vállalkozás, amit nem lehet felaprózni. Bele kell adnunk egész valónkat; döntenünk kell a másik mellett. Együtt akarunk hajózni, át a végtelen óceánon. Ehhez kérjük és kapjuk Isten áldását a házasság szentségében, mint egy útlevelet, hogy „Menjete és vigyete az Örömhirt!” Elsősorban születendő gyermekeink felé, másodsorban a körülöttünk lévő emberek felé.

Hogy mennyire így van ez, azt a következő, szomorú cikkből, mint ellenpéldából is látom, amit a Magyar Kurír internetes újságból másolok ide. Nem fűzök hozzá kommentárt.

Tíz megállapítás az élettársi kapcsolatokról...

Tíz tény, amely igazolja, hogy az együttélés a férfinak rossz, a nőnek rosszabb, a gyermek számára pedig tragikus.

Az alábbi adatokat A. Patrick Schneider, a Harvard Egyetem doktora közölte a New Oxford Review-ban. Az USA-beli helyzetet feltáró cikk, illetve a megállapításokat alátámasztó hivatkozások a LifeSite News.Com oldalon (<http://www.lifesitenews.com/ldn/2007/oct/07100902.html>) olvashatóak.

Az együttélés – előkészület a válásra

1. Az együttélés egyre gyakoribb

35-40 évvel ezelőtt igen ritka volt, társadalmilag tabunak számított. Az együttélések száma az 1960-as években 19%-kal, az 1970-es években 204%-kal, az 1980-as években 80%-kal, az 1990-es években 66%-kal, 2000. és 2004. között 7,7 %-kal növekedett, azaz az elmúlt évtizedekben összesen tizenegyszeresére nőtt.

2. Bizonytalanok a kapcsolatok

Az együtt élő párok hatoda mindössze 3 évig marad együtt; az élettársi kapcsolatoknak csupán tizede tart 5 évnél tovább.

3. Nagyobb a válás kockázata

Közel kétszeres valószínűséggel válnak el azok, akik házasságuk előtt együtt éltek (39%), mint akik nem éltek együtt (21%).

4. A nők többet szenvednek

Az élettársi kapcsolatban élő nőkre sokszor ugyanakkora felelősség nehezedik, mintha házasságban élnének (elsősorban a gyermeknevelés feladata), ám a szükséges jogi védelem nélkül – miközben a kapcsolatban ők teremtik elő a jövedelem 70%-át.

5. Nagyobb a nemi úton terjedő betegségek kockázata

Az élettársi kapcsolatban élő férfiak négyszer akkora valószínűséggel csalják meg párjukat, mint a házasságban élők. Az 1960-as években még csak három nemi úton terjedő betegség volt; ma több mint húsz gyógyíthatatlan nemi betegséget

ismerünk. Az elmúlt 6 évben az esetek száma megháromszorozódott. Az élettársi viszonyban élők körében hatszor annyi a nemi beteg, mint a házasságban élő nők között.

6. Nagyobb a drogfüggőség és a pszichiátriai problémák esélye

Egy 130 tanulmány alapján készült vizsgálat szerint azok a házaspárok, akik korábban együtt éltek, hajlamosabbak a kábítószer- és alkoholszenvedélyre. Együtt élő pároknál a depresszió esélye háromszor nagyobb, mint házaspároknál.

7. Rosszabb az anyagi helyzet

Azok az együtt élők, akik sohasem házasodnak össze, 78%-kal kevesebb vagyonnal rendelkeznek, mint a folyamatosan házasságban élők; ugyanez az adat 68% azoknál az együtt élőknél, akik korábban elváltak vagy megözvegyültek.

8. A gyermekek szenvednek

Az élettársi kapcsolatban élők gyermekeinek szegénységi mutatói ötször rosszabbak, mint azokéi, akiknek szülei házasságban élnek. Az együtt élő párok 12-16 éves gyermekeinél hatszor annyi érzelmi és viselkedési probléma mutatkozik, mint azoknál a kortársaiknál, akiknek biológiai szülei házasságban élnek. Az élettársak tizenéves gyermekeit 122%-kal nagyobb valószínűséggel tanácsolják el az iskolából, és 90%-kal valószínűbb, hogy alacsony tanulmányi átlagot produkálnak. Ezek a gyermekek csonka családban, nagyszülők, nagybácsik, nagynénik, unokatestvérek nélkül nőnek fel.

9. A társadalom fizet

A bebörtönzöttek aránya a világ összes országa közül az Egyesült Államokban a legmagasabb, ahol kétféle embert tartanak fogva. 1980-ban ez a szám még alig haladta meg az 500 000-et. Az állami börtönökben fogva tartott fiatalok 70%-ánál az apa nem él a családdal. A gyermekek bünelkövetők háromnegyedénél a szülők élettársi kapcsolatban élnek.

10. Az együtt élésben nagyobb az erőszakos cselekedetek aránya

A gyermekek elleni erőszak mutatói az ép családokban a legalacsonyabbak; ennek 6-szorosa ott, ahol nevelőszülők nevelik a gyermekeket; 14-szerese ott, ahol az anya egyedül neveli a gyermekeket; 20-szorosa ott, ahol a biológiai szülők élettársi kapcsolatban élnek; 33-szorosa ott, ahol az anya élettársa nem a biológiai apa. Az élettársi kapcsolatban élő nőket háromszor nagyobb valószínűséggel bántalmazzák fizikailag, mint a házasságban élőket, és kilencszer nagyobb gyakorisággal esnek gyilkosság áldozataivá. Gyermekek esetében hasonlóak az adatok.

Az együttélés a férfinak rossz, a nőnek rosszabb, a gyermek számára pedig tragikus. Mérgezi a házasságot, a családot és a társadalmat. XVI. Benedek pápa Sacramentum Caritatis kezdetű apostoli buzdításában a négy alapvető, megkérdőjelezhetetlen érték között mindjárt az emberi élet iránti tisztelet után említi a családot, amely „egy férfi és egy nő házasságán alapszik”.

A Magyar Kurír cikke kapcsán írta Medgyessy Ferenc

Melk – Linz – Passau Rendhagyó úti beszámoló. I. rész

Kereken húsz esztendeje, hogy a sors jóvoltából részt vehettünk egy felejthetetlen utazáson. Tulajdonképpen koncertút s egyben zárandókút volt ez a javából, Liszt Ferencre, mint a kórus névadójára emlékezve. A Liszt kórus szólistákkal, zenészekkel megerősítve, a Melk – Linz – Passau – Bayreuth útvonalon meg-megállt egy előadás erejéig. A koncertek és próbák közötti szabadidőben bőven jutott alkalom a környék nevezetességeinek megtekintésére, alapos megismerésére. Ennek az igen sikeres és emlékezetes körútnak emlékére gondoltuk feleségemmel, hogy visszatérünk akkori sikereik színhelyeire. Egyes szám harmadik személyt most azért használtam, mert bár ifjúi éveimet magam is zenészként éltem meg, ezen a turnén akkor nem muzsikusként, hanem az út megörökítésére operatőrként vettem részt.

Hajnalban indulunk, szeretnénk még viszonylag korán első állomásunkra Melkbe érkezni. Megállás nélkül jutunk át a határon, ez számomra még szokatlan, nem olyan régen órákat időztünk szitkozódva, idegeskedve, füledt, levegőtlen buszokban várva a megváltó határőr vagy vámossal engedelgyét az indulásra. Ha nem lennének német feliratok, nem is tudnánk, hogy a „túloldalon” vagyunk. Bécs még ébred, egyáltalán nincs forgalom, a várost kikerülve az új autópályán Sanct Pölten után alig tíz percre kibújik a zöldellő dombok mögül a melki apátság monumentális épületegyüttese. Ez az „osztrák Pannónhalmának” is nevezett komplexum mind barokk szépségében, mind építészeti nagyvonalúságában, no és nem kevésbé művelődéstörténeti jelentőségében vetekszik a mi Pannónhalmánkkal, de a többi ausztriai apátsággal is.

Melkben borús idő fogad, szerencsére nem esik. A Főtéren parkolunk, itt van ugyanis az a szálloda, ahol húsz éve megszálltunk. Melk egyébként semmit nem változott, ugyanolyan „ékszerdoboz”, mint volt, talán inkább mi változtunk. Akkoriban a rendszerváltozás előtt egy osztrák és egy magyar kisváros között hatalmas volt a kontraszt. Az üzletek áruválasztékát, a tisztaságot, a kitűnő állagú házakat 1988-ban nem győztük csodálni. A színvonalkülönbség valamennyit talán csökkent, különösen ami az áruválasztékot, a kirakatok igényességét illeti. A felszínesen szemlélődőnek ez tűnik fel először, ebből arra következtethetne, lassan utolérjük a „sógorokat”.

Amíg az üzletek választékában a kirakatok színvonalában valóban közelítünk nyugat felé, az épületek, az utak állapota meg sem közelíti nálunk az itteniekét. Amikor ezt szóba hozom, feleségem felháborodva, mondja „szerinted az áruválaszték közelít? Ugyan már! Emlékezz, nemrégiben Móron órákat talpaltunk, hogy egy friss csirkét vagy egy füstöltcsülköt vásároljunk.”

Igaza van, a látszat mégis az előbbieket igazolja. Az utca emberét összehasonlítva a nálunk láthatókkal legnagyobb a különbség. Nyugodtnak, kiegyensúlyozottnak jókedvűnek látom őket, egyáltalán nem sietnek. Az egyik nagyon keskeny, egyirányú utcán valamelyik üzletbe árut szállítottak, ezért a kisteherautó mögött néhány kocsit összetorlódott. A várakozó sofőrök lehúzott ablak mellett nyugodtan beszélgettek, nem káromkodtak, nem mutogattak, türelmesen várták a fuvar végét.

Régi szállodánk kis kávézójába a Café Centralba ülünk le egy jó kávé reményében. Miközben, hogy finoman fogalmazzak a nem túlzottan jóra sikeredett élénkítő kavargatjuk, eszembe jut a húsz évvel ezelőtti melki éjszaka története.

Az utat szervezők ugyanis nem tudták megoldani, hogy a legalább ötven tagú együttesből a két és háromágyas szobákba csak azonos neműek vagy házastársak kerüljenek. Hiába osztottak, szoroztak, kétségbeesetten variálták a lehetőségeket, nekünk feleséggel egy háromágyas szoba jutott. Ami még nem lett volna baj, ha kényszerből nem osztanak be egy hölgyet hozzánk harmadiknak. Életemben akkor először és utoljára két nővel aludtam, s ma is előttem van kényszer lakótársnőnk ijedt arca és az a mozdulata, ahogy a paplant a fejére húzza, amikor kiléptem a fürdőszobából, hogy még véletlenül se lásson idegen férfit pizsamában.

Melkben azóta többször jártam, ezért a házak, utcák, szobrok jó ismerősként köszöntenek. Végig megyünk a Fő utcán, szerencsések vagyunk, a városban piacnap van, így megismerhetünk egy ízig, vérig osztrák kisvárosi piacot. Meglepetésünkre nagyon kevés a vásárló, legtöbbször - akárcsak mi - bámészkodó turisták. Mindenben óriási a választék, s az árak se sokkal magasabbak, mint nálunk. Ahogy a standok előtt elhaladunk, ugyanaz jut eszembe, mint a pesti új plázában, az Arénában, miből élnek meg ezek a merész vállalkozók ha alig - alig vásárolnak az emberek?

Melk igazi kisváros legfeljebb ötezres lélekszámmal, ezért gyalogszerrel egy délelőtt a fontosabb nevezetességeit megnézhetjük. A kolostor és az apátsági templom kivétel, ezekhez idő kell, talán egy egész nap is kevés. Most azonban ezt kihagyjuk, már többször volt szerencsénk mindkettőt megtekinteni, sőt húsz éve a koncertkörút debütálása is ott történt.

Sietünk Linzbe, ahol először és utoljára ezen a koncertúton jártunk, és bizony csak pár órát tartózkodtunk. Próbálok emlékeimben kutatni, de csak pillanatképek villannak fel, így az új Dómban előadott és videóra rögzített Arcadelt Ave Maria. Lehet, hogy azért is emlékezem csak erre az egyetlen momentumra, mert azóta párszor visszanéztük? Elképzelhető!

Nem is értem, hogyan maradhatott eddig ki életünkben ez a város. Másfél évtizedig bármikor mehettünk volna, hiszen munkaadóm, a Megváltós Nővérek Linzben nagy házat tartottak. A világháború után a diktatúra elől menekülő, nyugaton letelepedő apácáknak volt ott szép rendházuk, de idővel megöregedve, megfogyatkozva a kilencvenes évek közepétől már csak hatan lakták. Bizonyára szívesen vendégül láttak volna, de akkor ez a lehetőség annyira kézenfekvőnek mutatkozott, hogy mindig valamiért elodáztam az utazást. Pár éve az idős nővérek nagy hirtelen végleg hazaköltöztek, eladták a rendházat. Szívesen megnéznék az általuk sokat emlegetett épületet, viszont fogalmam sincs, hogy hol lehet, a címet elfelejtettem, és vezetés közben nincs kedvem felhívni telefonon a nővéreket Pesten.

Linzbe érkezve még borúsabb idő fogad, pedig erre a városra most több időt szántunk. Nem valami örömteli dolog, szakadó esőben esernyővel várost nézni. Ausztria harmadik legnagyobb városára egy egész nap is nagyon kevés még akkor is, ha előre nagyon alaposan felkészültünk, hogy a legfontosabb látnivalókat véletlenül se hagyjuk ki. Istennek hála a sötét fellegek ellenére itt is szerencsések vagyunk, egész linzi tartózkodásunk alatt megkímélt minket az időjárásfelelős. Ausztria legnagyobb városaiban, még a viszonylag külvárosi területeken sem lehet ingyen parkolni, ellenben, hogy bármi könnyen elérhető legyen lépten, nyomon hatalmas, többszintes parkolóházak épültek, ezek nyelik el óriási gyomraikkal kocsik százait, alig valamivel drágábban, mint hazai társaik.

A Fő téren álló régi városháza alatt sikerül helyet találnunk, így benne vagyunk a város szívében. A felszínre emelkedve gyönyörű kilátás nyílik a Dunára, a hídra és a túlsó partra.

Sétáljunk át a hídon, tanácsolom feleségemnek, nem ellenkezik, de látom, nem nagyon örül az ajánlatomnak. Még otthon olvasta, a legtöbb látnivaló a jobb parton található. Itt még nem olyan széles a folyó, mint Pestnél, biztatom, talán negyed kilométer lehet, és amikor a híd közepére érünk, mindkettőnk szava eláll a csodálkozástól. Ezt az arckifejezést látom nálunk a külföldieken, amikor látogatásuk alkalmából először Pestről-Budára átmenve megpillantják a Várhegyet. Többektől már hallottam, olvastam is, az Úrfahr városrészben található Pöstlingbergről, valamint a tetején 1748-ban épült és 1964-ben bazilika rangjára emelt barokk templomról, de amit itt a hídról saját szemünkkel látunk, az minden képzeletet felülmúl. Magától értetődő, hogy felmegyünk a hegyre, megcsodáljuk a templomot és a templom előtti kilátóról a linzi panorámát. Busszal megyünk, pedig szerettünk volna a régi villamossal felmenni. A mi svábhgyi fogaskerekünk építésének idején ide is villamos vonalat építettek azzal a különbséggel, hogy ez egyike volt a legmeredekebb pályán haladó fogaskerek nélküli villamosoknak, nem csak Ausztriában, hanem Európában is. Jó lett volna ezzel a különleges járművel felmenni a hegyre, de most a síneket éppen felszedték, a teljes pályát korszerűsítik és az új, igen formatervezett, modern kocsikkal csak jövőre indul meg a forgalom.

Ha Linz, akkor linzer. Ez annyira így van, hogy a kilenc euróért kapható City Tickethez mely a közlekedést és a múzeumok látogatását könnyíti, jár egy szelet linzer torta is. Mi inkább kávézni szeretnénk és tekintettel arra, hogy Melkben csapnivaló feketét ittunk, betérünk a Fő tér egyik olasz kávézójába. Nem nevezném magunkat profi kávészakértőnek, csak szeretjük és isszuk rendesen a babkávéból készült összes elképzelhető italt, a melange-tól a cappuccinóig. Európa nagy és kisvárosainak luxus éttermeitől a kispiszkosnak csúfolt lebujujokig, kávéházaktól a cukrászdákig végigkóstoltuk már a fekete nedűt, most a napi rendszerességgel otthon főzöttéről nem is beszélve. Tudjuk melyik dunántúli kisváros cukrászdájában legjobb a cappuccinó és ha arra vetődünk, soha nem felejtünk el megállni egy rövid pihenőre. Az un német típusú melki kávé ismeretében kritikus hangulatban térünk be a Da Vincinek nevezett olasz kávézóba. A pincér tipikus nápolyi szépfíú, érezhető akcentussal kérdezi, mit szeretnénk? Detti meglepetésemre olaszul kér két cappuccinót. Alig pár perc múlva asztalunkon az ital, szervírozva, ahogy illik, kis pohárkában ásványvíz egy szelet csomagolt keksszel. A pincér széles mosollyal szolgál ki, közben élénken érdeklődik, honnan, melyik olasz városból

jöttünk. Életem párja rávágja Budapestről, magyarok vagyunk. A pincért láthatólag rosszul érinti a válasz, ettől kezdve korántsem annyira kedves. Az ital még forró, s míg várunk, megdorgálom Dettit, mért árulta el hovatarozásunkat, legközelebb nem biztos, hogy ilyen jó kávé hoz, de közben magam is tudom, butákat beszélek, ki tudja, mikor járunk legközelebb erre felé. A cappuccinó egyszerűen fantasztikus, készítője szívét-lelkét beleadhatta, nagyon jó kávéból, kiváló géppel dolgozhatott. Emlékszem egyszer az egyik TV-csatorna műsorában valaki azt nyilatkozta, egy jó kávéfőzőgép milliókba is kerülhet, ez a masina bizonyára ilyen lehetett. Nagy átéléssel szüresölgetjük a „csodát”, s szubjektív ítéletünket hamarosan meghozzuk, megittuk életünk legjobb cappuccinóját. Most már érdemes tovább menni, felvillanyozva indulunk a régi városrész megtekintésére.

Elsőnek a közeli két templomot keressük fel, az eredetileg gótikus, majd később barokkosított városi plébániatemplomot és a kéttornyú jezsuiták építette régi dómot. A jezsuiták Istenháza 1909-ig, amíg az új székesegyház fel nem épült, volt a püspöki templom. Örömmel látjuk mindkét épület falán a nagy osztrák zeneszerző, Anton Bruckner emléktábláját. Még a klasszikus zenét szeretők közül sem tudják sokan, hogy Bruckner, kortársához, Liszthez hasonlóan nem csak hatalmas zeneszerző géniusz, hanem igen virtuóz orgonajátékos is volt. Brucknert rajongói az „Isten muzsikusanak” nevezték, huszonegy évesen már a Dóm orgonistája, linzi évei alatt írja legfőbb egyházzenei alkotásait. Megilletődötten nézem a két templom karzatán lévő, azóta bizonyára többször átépített, korszerűsített kitűnő orgonákat, s közben gondolataim összevissza kavarnak. Mennyire más világ volt másfél száz évvel ezelőtt! Hova tűnt egyházunk akkori dicsősége, amikor még egy templomi orgonista állásból kiválóan meg lehetett élni, nemcsak Linzben, de kis hazánk nagyobb városaiban is. A templomból kifelé jövet önkéntelenül összehasonlítom a két mélyen vallásos muzsikust zsenit, Lisztet és Brucknert, a kimondottan szép, vonzó, a nőknél hihetetlenül sikeres, önbizalomtól duzzadó férfit valamint kortársát, az örökké magányos, szorongó, depresszióra hajlamos, állandó kisebbségi érzésben szenvedőt. Bruckner sohasem került intim kapcsolatba nővel, mindig elégedetlen volt műveivel, azokat szüntelenül javígtatta, utolsó szimfóniáját, IX-et kilenc (!) évig írta, s még így sem érezte magát elég erősnek, hogy azt végleg befejezze. Úgy halt meg, hogy ez a műve befejezetlen maradt!

Kisebbségi érzései miatt meg volt győződve arról, hogy ő nem ér fel a nagyokhoz, így pl. Wagnerhez, miközben nagyon szeretett volna mind a zenében, mind a magánéletében olyan elismert és sikeres lenni, mint a vele csaknem egyidős kortársai.

Óhatatlanul felsejlik előttem húsz évvel ezelőtti önmagam, akkor rám is inkább a túlzott magabiztosság, a kisebb-nagyobb önelégültség volt jellemzőbb. Most két évtized múltán visszatekintve életemre, elkövetett hibáimra, baklövéseimre, s hogy mi mindent kellett volna alkalmasint másként csinálnom, be kell látnom, emberi tulajdonságaimat tekintve Lisztől lassan Brucknerhez közeledem. Idővel minden bizonnyal pszichésen is változik, fejlődik, netán visszafejlődik az ember.

Kilépve a két egymáshoz közeli és az „Isten muzsikushoz” kötődő templomból, ezután az épületek már kevésbé kötnek le, végig a zenéről esik szó köztünk mindaddig, amíg két nagyon szép új templom az Orsolyák és a Karmeliták temploma után meg nem látjuk a Neue Dom-ot, az Új Székesegyházat.

Amikor a dómot építeni kezdték, Bruckner még fiatal zenészként működött, de az elhúzódó építkezés miatt (47 évig épült!) csak jóval halála után indult meg benne az egyházi szertartás. Nem ok nélkül épült azonban ilyen sokáig, mert a háromhajós, kereszthajós bazilikatemplom valóban építészeti remekmű. Nagyon emlékeztet a kölni dómra, ami nem véletlen, hiszen építész tervezője abban az időben a kölni székesegyház restaurátora is volt. Ezen a templomon nem lehet tíz perc alatt végigfutni, így itt töltjük el a legtöbb időt. A Dóm után még megnézzük a püspöki palotát a Herrenstrassen. A pompás négyszárnyú, háromemeletes épületet eredetileg a bencés atyák rendháznak szánták, a ma odatévedő halandó csak csodálkozik a szerzetesrendek akkori gazdagságán, hiszen azt a palotát akkor egy „hétköznapi” rendháznak terveztették. II. József feloszlatta a rendet, Linzbe új püspökséget alapított és ide a frissen épült megüresedett rendháza költöztette az új püspököt. Amikor jogosan nehezményeztük, hogy a kommunista hatalom beleszólt Vatikán belügyeibe, gondolkozzunk csak el az előző sorokon, hiszen mindez több mint százötven esztendővel a bolsevizmus előtt történt. Nincs új a nap alatt!

Még a kapucinus templomot szeretném megnézni, ahol Zrínyi Miklós vetélytársa, Montecuccoli tábornok van eltemetve, de feleségem már türelmetlen, fél, hogy mire szálláshelyünkre érünk, nagyon ránk sötétedik. Így aztán kimarad a látnivalókból annak az embernek a sírja, akitől a szájhagyomány szerint a következő szállóige származik:” A háborúhoz három dolog kell: pénz, pénz, és pénz.” Nekem pedig erről az jut eszembe - Montecuccolit plagizálva -: az utazáshoz három dolog kell pénz, pénz és pénz!

Indulunk hát szállásunk felé a német osztrák határhoz közeli kis falucskába Osternachba, egy bájos faluszéli panzióba. (Folyt. köv.)

Sümegh László

Láttunk 3 nyuszt, 2 őzikét meg vaddisznókat is

Két villanás az életemből: Állok a buszon, a reklámokat olvasom, ideges vagyok, mert megint el fogok késni, megcsörren a telefonom, bosszankodva kotorászok a táskámban, közben a másik vállamról lecsúszik a laptopom, azt is el kell vinni szervizbe... Másik pillanat: Állok az erdőben és hallom a csendet...

Az első a mindennapibb, de a második a meghatározóbb. Hálát adok, hogy megtapasztalhattam! Ugyanis nyáron gyalog zárandokoltam el Mátraverebély-Szentkútig. Ez az út az alapszakasza a Gyöngyök Útja zárandoklatnak. Július 13-án indultunk egy barátommal, hogy közös szentmise után vágjunk neki egy hetes utunknak. A konkrét gyaloglást Hűvösvölgyben kezdtük meg, és nemsokára magunk mögött hagytuk a várost a maga reklámjaival, gépeivel és zajosságával. Nem volt könnyű utunk, hiszen az időjárás minden fajtáját megismertük a napok folyamán. Volt, hogy szabályosan árral szemben haladtunk, hiszen az eső már patakokban folyt az úton a hegyről. Volt, hogy tűző napsütésben búzatáblák mellett, árnyék nélkül baktattunk. Nehézséget még az okozott, hogy tapasztalatok nélkül vágtam neki a zárandoklatnak, így a vízhólyagok, és a lábfájás volt az, amit nagyon is fel tudtam ajánlani.

Napjaink nem monoton egymásutániságban teltek; de egyfajta szertartásosság nélkül szétestek volna. Általában koránreggel keltünk, majd az első faluig sétáltunk 5-10 km-t, ahol a boltban vett friss kenyérből, felvágottból, zöldségből állt reggelink. További 10 km után álltunk meg ebédelni, ahol a reggeliből maradtakat lekvár vagy nutella egészítette ki, majd az elmaradhatatlan szieszta következett. Az utolsó 5-10 km volt a leghosszabb, de nagyon jó volt megérkezni a zárandokszállásra, ahol mindig nagyon kedvesen fogadtak. Vacsora után megbeszéltük a másnapot, majd korán aludtunk. De persze minden nap változatosan telt, ha csak azt nézzük, hogy a 190 km alatt több tájegységet is bejártunk.

Elég közletről éreztük a természetet. Ez főleg a második estére mondható, amikor a kijelölt szálláson csak sátorral tudtak volna fogadni, így a Csattogó-völgyben a Szent Jakab pihenőhely asztalain aludtunk a féltető alatt, míg körülöttünk csendesen szemerkélt az eső.

Élmény volt megtapasztalni az emberek nyitottságát. Volt, aki behívott egy pohár borra, sokakkal csak az út szélén beszélgettünk, illetve a szállásadók tapasztalatait hallgattuk esténként. Számomra a legnagyobb élményt a nógrádmarcali este jelentette, amikor véletlenül összetalálkoztunk Györggyel, aki másik irányban járta a zárandoklatot. Vele és a falu polgármesterével beszélgettünk jó soká az élet dolgairól.

Egy zárandoklatot egy szimpla túrától a lelkiület különbözteti meg. Nekünk a lelki alapot az élet gyöngyei adták. (Az élet gyöngyei Svédországból származnak; Martin Lönnebo evangélikus püspök ötlete alapján alakult ki a gyöngysor. A 18 gyöngy életünk egy-egy szakaszát szimbolizálja.) A zárandoklaton minden naphoz 2 gyöngy volt rendelve, a Zárandokkönyvünkben mindhez rövid elmélkedés, vers, idézet tartozott. Személy szerint nekem nagyon meghatározóak voltak a gyöngyök. Csak egy esetet mesélnék el: Ötödik napra az éjszaka gyöngye jutott. Ez volt az egyik leghosszabb szakasz is; délután nagyon lassan tudtam csak haladni. Nem éreztem semmi erőt magamban; nehezen jutottunk el a szállásra. Ott kicsit jobban lettem, de estére nagyon bedagadt a lábam, egész éjszaka nyugtalanul aludtam. Állandóan az járt a fejemben, hogy nem fogom tudni folytatni, reggel telefonálok szüleimnek, hogy jöjjenek értem. Másnap reggel nagyon féltem, hogy fel tudok-e állni... Ez az éjszaka után rendkívüli módon éltem át a hatodik nap gyöngyét, a feltámadást. Nem lehet visszaadni azt a különleges és csodálatos érzést!

A hét nagyon gyorsan eltelt. Alig indultunk el Hűvösvölgyből, máris ott voltunk Szentkúton. Amikor a fák között megláttuk a zárandokbuszokat, egy pillanatra megálltunk. És jó sok minden belefért abba a pillanatba. Elsősorban köszönet, hogy eddig eljutottunk, rémület, hogy ennyi volt csak, a hét fáradtságai, az erdők, mezők világa, egyszóval mindaz, amit számunkra ez a zárandoklat jelentett.

És ha megkérdezik, hogy megérte-e nekem; a válaszom igen, mert ha ...állok a buszon; hallom a csendet.

Bató Margit

Reményik Sándor: Béke

Részlet a Zarándokkönyvből

Valami furcsa összehangolódás,
Valami ritka rend –
Széthúzó erők erős egyensúlya,
Mély belső bizonyosság idebent –
Bizonyosság arról, hogy élni jó,
Szenvedni elkerülhetetlen,
Szeretni tisztán: megistenülés,
Meghalni szép –
S a Kifejezést meglegelni mindezekhez,
Megtalálni a felséges Igét:
Az Igét mindezekhez:
A Béke ez.
Orkán ordíthat aztán odakünt,
Robbanhat ezer bomba: kárbament,
De kárt nem okozott.
Bent:
Csend.
A Béke itt kezdődik.
Bent:
Csend.
Isten hozott.

Szent Pál